

Albatroostroost

R.C. Beljaards

Corona waart inmiddels ruim een jaar door Nederland. Hoeveel dermatologen, niet beschermd door een vaccin, zullen in die periode met de voeten in de klei van de patiëntenzorg het virus hebben opgelopen? Deze maand ik in ieder geval. Ik leef als een kluisenaar, heb geen vrienden (laat staan vriendinnen), het Vondelpark laat ik meestal aan mij voorbijgaan, dus de enige plek van besmetting kan mijn spreekuur zijn. Met name chirurgische ingrepen in het aangezicht – dus onherroepelijk zonder mondkapje – waarbij dit gelaat zich op dertig centimeter gedurende een half uur van de dermatoloog bevindt, blijft hachelijk. Ik kan zeggen dat mijn kennismaking met covid weliswaar louterend was, maar zeker geen onverdeeld genoeg. Uiteraard stond dit in schril contrast met de voor het netvlies onverdraaglijke beelden van Brazilië, waar voor 3.000 doden per dag voetbalvelden van toekomstige Pele's en Ronaldo's worden omgeploegd tot knekelhoven. Stalin heeft ooit gezegd dat de dood van een enkeling een tragedie is, maar de dood van miljoenen slechts statistiek. En zo komen de dagelijkse cijfers van besmettingen en overledenen ook dagelijks binnen. Ondertussen redden we het niet met dit tempo van uitrol van vaccins. Dus wordt geëxperimenteerd met snelsten in de cultuursector, de sport en op festivals. We zijn met zijn allen op weg naar een testmaatschappij. Binnenkort kunnen we weer naar één van de zojuist door Michelin uitgeroepen sterrenrestaurants om de smaakpapillen te prikkelen, maar niet nadat er eerst een teststok langsging. Preventieve screening heet de ontsnappingsroute uit de greep van het virus.

Preventieve screening is ook het thema van deze editie van het tijdschrift, maar dan van huidkanker. Kanker is in hoge mate een verouderingsziekte. Daarbij wordt de huid dubbel getroffen, immers naast het onvermijdelijk voortikken van de biologische klok wordt de huid – anders dan alle andere organen – ook geraakt door een externe verouderingsbron, het ultraviolette licht. Het is dan ook niet verbazend dat binnen de bevolkingsgroep van senioren huidkanker de meest voorkomende maligniteit is. En dat legt druk op ons als dermatologen. In dat kader heeft Joost Zaat, voormalig adjunct-hoofdredacteur van het NTVG maar bovenal huisarts, het in deze editie aangedurfd om een dappere bezinning te schrijven over de rol van huidkankerscreening als, paradoxaal genoeg, mede veroorzaker van de gestegen incidentie van huidkanker. De bezinning is geplaatst omdat ook van ons dermatologen zinnige en zuinige zorg wordt verwacht, immers de druk van de gezondheidszorg

groeit naar astronomische bedragen (op de totale uitgaven in de Rijksbegroting van ruim €300 miljard gaat het zorgbudget gestaag richting de €100 miljard). Maar ook mag van de patiënt zelfredzaamheid worden verlangd, al dan niet ondersteund door digitale hulpmiddelen en goede informatie. Vanuit onze eigen beroepsgroep dient de domeingroep Oncologie Joost Zaat van replek. Het is goed deze discussie te voeren omdat bezinning over het nut van preventieve huidkankerscreening per definitie zinvol is, alsook een maatschappelijke plicht.

Het krijgen van kanker en de betrekkelijkheid van het leven zijn een onvermijdelijk onderdeel van het reeds genoemde verouderingsproces. Terwijl ik lamleidend van de corona tot weinig meer kwam dan hangend voor de televisie naar de verkiezingsdebatten kijken, bleef één langskomend bericht op het netvlies hangen. De oudste geringde in het wild levende vogel, een albatros van 70 jaar, heeft ergens in de buurt van Hawaï een ei gelegd en tezamen met haar partner uitgebroed. Zonder tussenkomst van een vruchtbaarheidsarts zoals de Italiaan Severino Antinori, de man die in 1994 een 63-jarige vrouw met eiceldonatie behandelde. Aarde, flora en fauna gaat gewoon door, corona of geen corona, zonder en met vogelgriep. Het lijkt mij een troostrijke en hoopgevende gedachte. En boven alles: een uitdaging voor antiaging wetenschappers.

CORRESPONDENTIEADRES

Rob Beljaards

E-mail: r.beljaards@nvdv.nl